

ὁμοιάζε με ψήκτραν, ἔκοψεν αὐτόν, καὶ ἔβαψε τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαϊμόν διὰ βαφῆς, ἣν ὁ ἴδιος κατεσκεύαζεν.

Ἰνα δὲ ἡ μεταμόρφωσις ᾗ πλήρης, κατάρθωσε μετὰ πολλὰς ἀσκῆσεις, νὰ δώσῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν.

Οὕτω μεταμορφωμένοι οἱ δύο μόνοι ἐναπομείναντες φίλοι τοῦ δυστυχῆς μνηστῆρος τῆς Θηρεσίας κατήλθον ἐν ἀληθῇ μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλον ὅτι ὁ Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας εὐρίσκετο εἰς τὴν πόλιν των, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀστυνομία οὔτε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποπεύθησαν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο κατεῖχε πλαστὴν ἀρχοντίαν.

Ὁ χρυσός, ὃν ἔδαπάνᾳ, ἦτο πρώτης ποιότητος, ὁ δὲ βίος, ὃν διῆγε, δὲν ἦτο τοιοῦτος ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὑποπτον εἰς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν.

Ὑπῆρχον ἴσως εἰς Παρισίους δύο ἢ τρεῖς πρόην ἀποικιακοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ εἰπῶσιν ὅτι δὲν ὑπῆρχε Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ Βαχώρα εἶνε μία ἐκ τῶν δύο ἐπαρχιῶν, αἵτινες σχηματίζουν τὴν χώραν τοῦ Πονδιχερῆ. Τοῦτο ὅμως ἦτο μικρὸς κίνδυνος, εἰς ὃν ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ, διότι, διὰ λόγους, οὓς αὐτὸς ἐγίνωσκεν, ἐπεθύμει νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἠγνόει τὴν ἀγγλικήν· διὰ τοῦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν κτήσεων τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Δὲν ἦτο ἐπίσης τυχαία ἡ ἐκλογή τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» ὡς διαμονὴ αὐτοῦ, ἔνθα κατεῖχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον πολυτελέστατον καὶ εὐρὺ ἐνδιαίτημα.

Ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου τούτου ξενωνος συναντῶνται ὁδοί ποιοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, καθ' ὅλους δὲ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας ὑπάρχει κίνησις ἀδιάκοπος, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς οἰκήτορας βεβαίως νὰ συγχέωνται ἐν τῷ πλήθει ὅπως ἐξέλθωσι καὶ εἰσέλθωσιν.

Ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ, ὁ Ναβᾶβ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι δὲν ἤθελεν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου νὰ διέρχωνται τὸν ἀντιθάλαμόν του, καθόσον ἠγνόει νὰ ὑπηρετῇται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ μαύρου οἰκονόμου αὐτοῦ, ὃν ἐκόσμησε διὰ τοῦ ὀνόματος Ἀλῆ.

Ἐκαστος γινώσκει ὅτι οἱ Ἀσιανοὶ πρίγκιπες δὲν ἐπιτρέπουσιν εὐχαρίστως ἵνα οἱ ἄπιστοι προσεγγίζωσι τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν ὑποκείμενα, διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης διδασχῆς.

Ταῦτο χρόνως ὁ Πιεδούσης ἀνοίξας ὁπὰς διὰ τρυπάνης ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ τῶν διαφραγμάτων, ἀπεκατέστησεν εὐφυῶς σύστημα ἐπισκοπῆς, ὅπερ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ βεβαιουῖται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐὰν ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρᾳ, ἥτοι ἐὰν ἦτο ἐκτεθειμένος ν' ἀπαντήσῃ τινὰ εἰς τὸν διάδρομον.

Χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις ταύτας, ὅταν

εἶχεν ἀνάγκην νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Γάλλον, ἠδύνατο, ἄνευ κινδύνου ν' ἀναγνωρισθῇ, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐνδιαιτήματος καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ βουλευτάρειον.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐπανάρχετο, δὲν ἦτο τούτου περιπλοκώτερος.

Εἰσῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διὰ τρόπου ὅλων ἀδιαφόρου, καὶ ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ἐκεῖ, ἐὰν ἀπῆντα ἀνθρώπους ἐπὶ τοῦ διαδρόμου, προσεποιεῖτο ὅτι ἀνῆρχετο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων ὀρόφων, ἐὰν δέ, τοῦναντίον, ὁ διάδρομος ἦτο ἔρημος, διηυθύνετο ταχέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ Ναβᾶβ, ἠνέψγεν αὐτὴν διὰ κλειδός, ἣν εἶχε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ ἐξηφανίζετο, ἵνα ἐμφανισθῇ μετ' ὀλίγον μαῦρος ὡς ἔθενος καὶ ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰνδῶν.

Δὲν ἠδύνατο μόνον νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μάγγαν ἢ εἰς ἐργάτην, ὅπως ἔπραττε τοῦτο ἄλλοτε ἵνα παρακολουθήσῃ τὸν βωβόν. Οἱ πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι δὲν εἶνε δεκτοὶ ἐν τῷ πλουσίῳ ξενοδοχείῳ, ἐξ οὗ κατέρχονται οἱ ἐκατομμυριοῦχοι τῶν δύο κόσμων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ἐκλέγῃ κοσμίους ἱματισμούς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐκράτει ἐν τῇ πόλει εἰς τὴν διάθεσιν του οἴκημα, ἐν ᾧ, ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀνάγκης, τῷ ἦτο εὐχερὲς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν κόσμιον ἱματισμὸν αὐτοῦ με πενιχρὰ ἐνδύματα.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνατο καὶ αὐτός, ἂν ἤθελε, νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ἰδίων μέσων, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ μένῃ πάντοτε Ναβᾶβ, καθόσον δὲν εἶχεν εἰσέτι λάβει ἀνάγκην ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπον, ὅπερ τασοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίνετο.

Ἄλλως τε ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ πραγματικά ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἦτο δὲ κυρίως εὐχарιστημένος ἐκ τῆς παρελθούσης ἐφεσπερίδος.

— Λοιπόν, ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, εἰσθε τῆς ιδέας ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν Τολβιάκ;

— Νομίζω, δὲν εἶμαι ὅμως ἀκόμη βέβαιος. Δὲν εἶμαι βέβαιος παρὰ μόνον δι' ἓνα πρᾶγμα, ὅτι εἶνε δηλαδὴ σύμφωνος μετὰ τὴν Ἀραβέλαν Δίσνεϋ. Τὸν ἤκουσα νὰ τῆς λέγῃ, ἀγγλικά: «Ὑπάρχουν νέα»· καὶ αὐτὸ με κάμνει νὰ εἶμαι περισσότερο εὐχαριστημένος, ὅτι ἐπέρασα ὡς Ναβᾶβ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων. Ἐὰν ὁ Τολβιάκ ὑπέπτευεν ὅτι ἐννοῶ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὀμιλεῖ πρὸς τὴν κυρίαν, θὰ ἦτο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς, ἐνῷ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ προδοθῇ.

— Τότε λογαριάζετε νὰ τὸν ἔξανδητε;

— Ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα, διότι τὸ ἀγγίστρι, τὸ ὅποιον τοῦ ἔρριξα, τὸ ἐδάγκασε καλᾶ. Τώρα εἶνε πεπεισμένος, ὅτι ἦλθα εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως ζητήσω τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβᾶν, διὰ νὰ κληροδοτήσω εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν μου. Μοὶ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ συστήσῃ ἓνα ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Ὁ ἀνθρώπος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κον-

τά. Κάτι μοὶ λέγει ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ Τολβιάκ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς κληρονομίας αὐτῆς.

— Λοιπόν, ἂν εἶνε ἔτσι, βέβαια οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Λόντρας δὲν εἶνε πολὺ δυνατοί. Ἄν εἰσθε εἰς τὴν θέσιν του, βέβαια δὲν θὰ ἐκάθεσθε νὰ πῆτε τὰς ὑποθέσεις σας εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ὁ Τολβιάκ ἐφοβεῖτο μήπως παρατηρήσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐργάζεται διὰ λογαριασμὸν του καὶ τοῦ παρεμβάλλουν προσκόμματα. Ἄλλως τε ἐφάνη ἐπιφυλακτικὸς καὶ δὲν μοὶ εἶπε περισσότερα, ἀφ' ὅ,τι ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ, δι' αὐτὸ ἕως τώρα δὲν ἤξεύρω πολλὰ πρᾶγματα. Ἐν τούτοις μία σύμπτωσης με ἐξέπληξε. Ὁ Ὁ-Σολιβᾶν, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, ἡ παλλακίς τοῦ Τολβιάκ καὶ ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα, εἶνε ὅλοι Ἀγγλοὶ. Καὶ αὐτὸς ὁ Τολβιάκ εἶνε Ἀγγλος κατὰ τὸ ἥμισυ. Κατὰ πρῶτον θὰ διευκρινίσω τὴν γενεαλογίαν τοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἐὰν παραδείγματος χάριν, ἀνακαλύψω ὅτι ἡ Μαρία Φασίτ κατὰγεται ἐξ αὐτοῦ, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνᾳ των.

— Κατὰ δυστυχίαν, εἶπε στενάχας ὁ Πιεδούσης, εἰς τὴν Λόντραν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ σᾶς πληροφορήσουν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τίποτε.

— Εἰς τοὺς Παρισίους πρέπει νὰ ζητήσωμεν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ψευδὴς Ναβᾶβ... Εἰπέ μοι διὰ τὸν Λουδοβίκον. Τὸν εἶδεν ὁ Πήγασης;

[Ἐπειτα συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Εἰς τὸ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Λιγνημα Catulle Mendés

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς προσωπικότητός της ἦτο θαυμασίως εὐκολὸς πρὸς ὑπόκρισιν! Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐθέλχθη ἐκ τοῦ θαμβωτικοῦ θελήγτρου τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀκτινοβολούσης μορφῆς της.

Δὲν ἐχρειάσθη μάλιστα ἡ Μέρση οὔτε νὰ παρουσιάσῃ τὴν κλαπείσαν ἐπιστολήν, οὔτε καὶ νὰ τοῦλάχιστον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἣν ἐκ τῶν προτέρων τόσον καλῶς ἀπεστήθισεν ἱστορίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ γηραιὰ εὐγενὴς δέσποινα ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων.

— Ἡ μορφή σας εἶνε ἡ καλλιτέρα καὶ ἐνθερμότερα σύστασίς σας, ἀγαπητή μου· ὁ πατήρ σας δὲν δύναται ποσὼς νὰ σᾶς μεμψῇ, ὅτι δὲν εἶπατε καὶ σεῖς κατὰ τι παρουσιαζομένη.